

KOVÁTS
RÓBERT

Navina,
a karácsony angyala

TARTALOM

Tündöklő fények.....	11
Tolvajok éjszakája.....	47
Lélekfény.....	65
Gyermeki jóság.....	79
Segítő kéz.....	91
A tékozló fiú.....	115
Az utolsó karácsony.....	129
Angyalok városa.....	139

Részlet az 1. fejezetből

„Whistler olyan, akár egy apró ékkő az irdatlan méretű kanadai vadon közepén. Hatalmas, ormótlan hegycsúcsok uralta völgyben fekszik, a környéket öt kisebb tó kristálytisztá kékes ragyogása teszi élénkebbé; az Alpha, Nita, Alta, Lost, valamint a Green tavacskák, melyek köré csoportosulnak a megkapóan szép épületek. Whistler két legimpozánsabb látványossága maga a Whistler hegycsúcs, melyről a városka a nevét kapta, valamint a Blackcomb csúcs. Ezen óriások lábánál terül el a karácsonyi pompában fénylő város, mely a világ minden pontjáról mágnesként vonzza a téli sportok szerelmeseit, lévén, hogy ez az egyik legjobb sípályákkal rendelkező hely a világon.

A város utcáin hatalmas tömeg hömpölygött, a turisták ellepték a számtalan éttermet, kávézót, bevásárló helyeket, vagy éppen lassan sétálgatva élvezték a hihetetlen szép díszítést, melyet az itt lakó kedves emberek aggattak az épületekre. Szinte nem volt egyetlen fenyő sem, melyet ne ékített volna némi dísz, égők sora, vagy szalagok színes garmadája. Olyan volt ez a hely, mintha ide összpontosulna minden, amit a karácsony jelent.

Ahogy a taxival elhaladtak egy bevásárló központnál, látták, hogy az épület előtt vidám gyermekkorús énekel egy feldíszített pódiumon, a háttérben Dean Martintól a *Let it snow* című világhírű

karácsonyi dal szól, és a lassan szállingózó hóesésben minden már-már meseszerűen szépnek hatott.”

Részlet a 3. fejezetből

„Fogta, simogatta és dédelgette felesége puha, finom kezét és folyton azért imádkozott, hogy ébredjen fel a szerelme. Szeme könnyáztatta tükrén át nézte kedvese arcát, várta a pillanatot, amikor megrebbenek a pillák, a szemhéj lassan felnyílik, s az első, amit a nő meglát; Matt boldogságtól sugárzó arca. A férfi megállás nélkül mormolta csöndes imáját, melyet szívében vadul ordított, könyörgött Istenhez, adja neki vissza a feleségét. Úgy érezte, még az életét is habozás nélkül odaadná, csak Melanie ébredjen fel.

Váratlanul azonban megdöbrentő dolog történt. A széken ülő Matt érezte, hogy háta mögött valami melegség árad szét a térben. Egy percig csak azt hitte, képzelődik az álmoságtól, de aztán valami bizarr, vakító ragyogás egyre növekvő ereje kezdte elhamvasztani a kórterem sötétjét.

Ahogy Matt rémulten hátrafordult, mi lehet az, egyszerre érzett félelmet és valami mély, szinte hipnotikus vonzerőt a fénytömeg láttán. A vakító erejű ragyogásból aztán egy alak vált ki. Egy angyal körvonalai bontakoztak ki, fényből áll sugárzó teste, és a lényéből áradó mély nyugalom és szeretet annyira

megdöbbsentette a férfit, hogy majdnem kicsúszott kezei közül Melanie keze.

Eltelt egy perc, mire meg mert szólalni:

- Ki, vagy *mi* vagy te? ... Álmodlak?
- Navina vagyok – válaszolta megnyugtatóan az angyal -, nem kell tőlem félned, azért jöttem, hogy segítsek neki.

Navina közelebb lépett az ágyban fekvő Melanie-hoz, akinek arcán meleg fényfolyam fojt végig az angyalból sugárzó éteri ragyogás miatt.”

Részlet az 5. fejezetből

„Tudom – vágott a szavába a férfi -, tudom, Dave... Csak a tegnapi történet... nagyon felkavart.

- Ne haragudj – mondta David nagyot sóhajtván.
- Dehogya, nem a te hibád... egyszerűen csak...
- Logan kereste a megfelelő szavakat, hogy leírja barátjának lelki fájdalmát. – Mindennél jobban szeretem Kyle-t, és néha beleőrülök a gondolatba, hogy bárhogy is igyekszem, nem tudok neki segíteni. Úgy érzem ilyenkor, nem vagyok jó apja. Fogalmam sincs, mit tehetnék érte... Vannak pillanatok, amikor egyenesen a szemembe néz és ez olyan csodálatos! Ilyenkor előnt az érzés, hogy; na majd most, most végre átszakad egy gát és képes lesz úgy élni, mint bármelyik gyerek. De aztán újra minden visszasüpped a sötétségbe. Az élet megajándékoz néha egy-egy

reménytelen pillanattal, de kegyetlenül vissza is veszi, amit adott... Alisha is gyötrődik néha emiatt, de talán nem annyira, mint én. Ő erősebb nálam, jobb édesanya, mint amilyen apa vagyok én...

- Hagyd ezt abba, Logan – mondta David és barátját szembefordította magával. – Azért gyötrődsz most itt, mert annyira szereted a fiadat, hogy már fáj. Mi másra lenne szüksége akármelyik gyereknek, mint hogy szeressék a szülei és mindent megtegyenek érte? Hidd el, te és Alisha nagyszerű szülők vagytok! És Kyle, ha az őt körülvevő világból nem is ért és érez sokat, de amit állandóan érez, az neki az egész világ; az érzés, hogy a szülei szeretik őt. Ő egy másik, bensőbb világ része, de ami összeköti a mi világunkkal, ami a kapocs; az te és Alisha vagytok. Verd ki a fejedből, hogy nem vagy jó édesapja Kyle-nak, mert tudd meg; amikor úgy volt, hogy Julie-val gyerekünk lesz, én olyan apuka akartam lenni, min te!”

„Órákkal később, amikor már az este sötétsége beszüremlett a csukott ablakokon, s a tél hideg, rideg kezei a hegyoldalakat karmolták, a kis Enrico arra ébredt fel, hogy valami különös fényesség melengeti az arcát. Kinyitotta a szemét és nem hitte el, amit lát. Azt gondolta, még álmodik, mert ez lehetetlen, ami történt.

- Gyorsan-gyorsan, keljetek fel mind! – kiáltotta izgatottan, mire a gyermekek sorra felébredtek. Mind a saját ágyukban feküdtek, és ahogy szétnéztek, káprázott a szemük. Mind azt kérdezték egymástól,

álmodnak-e, ez a valóság, vagy csupán egy furcsa álom, melybe Angelia ringatta őket, de tudták, hogy csak a valóság lehet ennyire döbbenetes.

A nagy, kör alakú szőnyeg közepén egy szemet gyönyörködtetően feldíszített karácsonyfa állt, mely a gyermekeknek valóságos faóriásnak tűnt, ahogy ragyogó, fénylő alakjával följük magasodott. És a fa alatt gyönyörűen becsomagolt, színes szalagokkal átkötött kisebb-nagyobb csomagocskák lapultak, pontosan tizennyolc.

Kicsit távolabb, a fa másik oldalán egy kör alakú asztal állt, melyen ínycsiklandozó, kocsonyásan reszkető, a szívárvány minden színében fénylő édességek voltak kis tálcákon, tányérokon, melyeknek illata a fenyőfa gyantásságával teljesen elkápráztatta őket. Percekig nem tudtak még csak megszólalni sem, ahová csak néztek pompát, ragyogást láttak. De amit nem a szemükkel, hanem a szívükkel láttak; a gondoskodás és szeretet, a figyelmesség és odaadás vibrált mindenütt. Jól tudták, hogy mindez a csoda egyetlen személynek köszönhető, az angyali Angeliának.

A kis Enrico volt az első, aki felkelt ágyából és odament a karácsonyfához. A többiek követték. Enrico az ajándék halomhoz lépett és észrevett egy papírlapot, melyre ékes betűkkel a következő volt írva; *Boldog Karácsonyt Kívánok, Drága Angyalkáim!*”

Részlet a 6. fejezetből

„Az angyal lassan felé suhant, amitől a férfi hátrálni kezdett egészen addig, míg sarka a bejárati ajtóhoz kísérő lépcsősor aljának koppant. Scott azon gondolkodott, vajon valóság-e, amit lát, de kénytelen volt hinni saját szemének.

- Navina vagyok – szólt alig hallhatóan az angyal.
– Nem haltál meg. Még nem.

- Akkor... miért vagy itt? – kérdezte Scott és olyan erősen szorította magához a csomagját, hogy az szinte egyé vált remegő testével.

- Immár tizenkét éve nem telik el úgy egy karácsony sem, hogy négy ember ne imádkozna azért, térjen vissza hozzájuk egy eltévedt szív. De a szív sosem volt elég erős ahhoz, hogy képzelt félelmét elengedje. Ez volt az utolsó alkalom, hogy legyőzd magad, de nem sikerült. Azért jöttem, hogy átlépd azt a küszöböt.

Scott ismét sírásban tört ki és lerogyva a hóba zokogott, ölelte csomagját, melyben egész életet értelme benne volt.

- Bár éreznéd mindazt a fájdalmat – folytatta Navina -, melyet szeretteid éreznek az év minden napján azért, amiért kitagadtak téged. Bár éreznéd egy magányos ifjú lány szívének óhaját, ahogy reménytelve lesi az ajtót, mikor jön el hozzá a sosem látott apja.

Navina lehajolt Scotthoz, lágy fényszárnyaival beburkolta őt úgy, hogy a férfit teljesen kitöltötte és körülvette a melegség. Érezte és látta, hogy az angyal alakja lassan semmivé foszlik, s búcsúzóul még azt mondja:

- A leveleknek haza kell térniük...”

Részlet a 8. fejezetből

„David történetének hála mindannyian azt gondolták, éppen Navina suhant el a hófedte kanadai rengeteg s Whistler városa felett, milliónyi szeretetcsomagot zúdítva az otthonokra Szenteste Isten áldott éjszakáján.

S ekkor valami gyönyörű és döbbenetes látványban volt részük. A sötétségben rideg masszívumként magasodó Blackcomb csúcsa úgy emelkedett a csillagok közé, mintha meg akarná érinteni a Mennyek talpázatát. És mint egy üzenetként, egy hullócsillag hasította az égbolt fátylát. Azonban mintha egy pillanatra megállt volna, s mintha egy fénytünetmény tört volna elő belőle; angyalszárnyak izzását vélték látni. Egyszerre sóhajtottak fel a csodálkozástól és biztosak voltak benne, Navina tekintett le rájuk a magasból, és elégedetten szemlélte a társaságot, akik az üveg előtt állva tekintettek messze a végtelenbe.”